

Kraków 12.01.2023 r.

**Streszczenie rozprawy doktorskiej pt. *Dobra wiara w prawie podatkowym* autorstwa
Wiktora Podsiadło**

Rozprawa doktorska składa się ze wstępu, czterech rozdziałów oraz podsumowania. We wstępie przedstawiono m.in. dwie tezy główne rozprawy, które sprowadzają się do stwierdzenia, że:

- dobra wiara manifestuje (przejawia) się w prawie podatkowym w trzech postaciach, tj. jako zasada prawa, podstawa uzasadnienia norm (instytucji) podatkowych oraz element (norm) instytucji podatkowych,
- podatnik jest zwolniony z obowiązku świadczenia, jeśli działał w błędnym, ale popartym należyłą starannością przekonaniu co do zewnętrznych znamion podatkowego stanu faktycznego (dobra wiara), zaś za zwolnieniem z obowiązku świadczenia przemawiają względy słuszności.

Celem pierwszego rozdziału było zbadanie, co należy rozumieć pod pojęciem dobrej wiary. Efektem przeprowadzonej analizy jest konkluzja, że dobra wiara może być definiowana na trzy sposoby, tj. jako dobra wiara w znaczeniu subiektywnym, dobra wiara w znaczeniu obiektywnym oraz dobra wiara w znaczeniu obiektywno-subiektywnym.

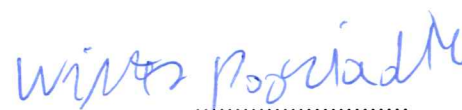
Drugi rozdział dotyczy wpływu dobrej wiary na ukonstytuowanie się zobowiązania podatkowego. Ustalono w nim, że posługiwanie się przez prawodawcę pojęciem dobrej wiary co do zasady nie narusza zasady wyłączności ustawowej w zakresie kształtowania zobowiązań podatkowych, określoności zobowiązania podatkowego, jak również nie jest sprzeczne z postulatem dotyczącym realizacji sprawiedliwości w prawie podatkowym. Jednocześnie, dobra wiara oddziałuje na podatkowy stan faktyczny w czterech obszarach, tj. w zakresie sanowania usprawiedliwionych deficytów informacyjnych, ochrony zaufania, przeciwdziałania unikaniu opodatkowania oraz przeciwdziałania oszustwom podatkowym.

Rozdział trzeci jest poświęcony manifestacjom (przejawom) dobrej wiary w prawie podatkowym. Ustalono w nim, że dobra wiara manifestuje się w prawie podatkowym na trzy sposoby, a mianowicie jako zasada prawa (obowiązek działania przez organy podatkowe w dobrej wierze), jako podstawa uzasadnienia norm (instytucji) podatkowych (m.in. instytucje

mające na celu przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania) oraz jako element norm (instytucji) podatkowych (m.in. art. 112 Ordynacji podatkowej).

Czwarty rozdział dotyczy usprawiedliwionych deficytów informacyjnych, które mogą powstać u podatnika. Wypracowano w nim koncepcję, zgodnie z którą podatnik jest zwolniony z powinności świadczenia, jeśli działał w błędnym, ale popartym należyłą starannością przeświadczeniu, co do zewnętrznych znamion podatkowego stanu faktycznego (dobra wiara), zaś za zwolnieniem z obowiązku świadczenia przemawiają względy słuszności.

Ostatnia część rozprawy (podsumowanie) zawiera wnioski wynikające z rozprawy, w tym przede wszystkim wskazanie, iż tezy postawione we wstępie zostały dowiedzione.

Wiktor Podsiadło